

denne Tverbane er sluttet efter de stemme-
 Mar, og efterat der var givet Varsel om de
 flette Tider; dette maa vel erindres. Det er
 ikke Loven af 4de Marts 1857, der er Spørgs-
 maal om, den havde kun gjort lidt Ondt,
 naar den ikke var bleven benyttet, men det
 er den kostbare Brug, som er gjort af Loven,
 hvorover vi maae klage.

Thune: Da Tiden er faa langt frem-
 rykket, skal jeg ikke længe opholde den ære-
 Forsamling. Jeg skal kun udtale, at jeg for
 mit Vedkommende ikke kan Andet end glæde
 mig over, at dette Lovudkast er forelagt, og det
 skulde være mig kjærst, om det eventuelle Ud-
 valg maatte finde, at Loven kunde gennemføres,
 naar der i den gaves saadanne Betryggelser,
 som det ærede Thing maatte have Anledning
 til at fordrø. Med Hensyn til hvad der er
 bemærket af den ærede Rigsdagsmand for Thi-
 sted. Amts 2den Valgfreds (Sagb), maa jeg
 dog udtale, at jeg ikke troer, at nogen Minister
 eller noget Udvalg er island til at give saa
 detaillerede Oplysninger, som han har ønsket,
 for at give Forslaget sin Stemme; jeg troer,
 at man maa lade sig nøie med noget Mindre,
 idet det materielle Velvære og den Opkomst,
 et saadant Jernbaneanlæg vil skjenke Landet,
 maa staae saa klar, maa være saa indlysende,
 at man kan give sit Samtykke uden at forlange
 saadanne detaillerede Oplysninger. Der er et
 Forhold, som jeg ikke har hørt Nogen omtale,
 og jeg skal derfor tillade mig at berøre det med
 et Par Ord, da det forekommer mig at være
 af megen Vigtighed; det er nemlig Forpag-
 terens Liv og Død. Der har været talt
 Meget om, at Rigsdag og Regjering veyle, men
 da Forpagtningen skal være paa 100 Aar, og
 man saaledes kan være fuldkommen vis paa,
 at Forpagterens Børn og Efterfølgere ville
 veyle 2 à 3 Gange, forekommer det mig, at
 det er vigtigt at vide, hvorledes Forholdet bli-
 ver ved hans Død, om hans Børn og Efter-
 ladte skulle drive Banen. Hvis Banen ikke
 bliver drevet af hans Efterladte, bliver der
 Spørgsmaal om Materialet, saabelfsom om det
 Depositum, der af ham er stillet; det er Spørgs-
 maal, som maae komme for i det eventuelle
 Udvalg. Der er dernæst et Forhold, som jeg

ikke skulde have omtalt, efterat vi have hørt
 den Udtalelse, der er kommen fra den ære-
 Rigsdagsmand fra Mariager (A. Hage), naar
 ikke en af de foregaaende Talere havde hentydet
 til den store Nytte, Banens Forlængelse mod
 Nord vilde være for Landet; jeg troer, at jeg
 saameget mere bør berøre dette Forhold, fordi
 det muligens vil kunne bidrage til at klare
 Spørgsmaalet om Banens Rentabilitet. Jeg
 mener nemlig, at der ikke er nogen Stræfning
 af Banen, der vil rentere sig bedre end netop
 en Bane fra Kjøbenhavn til Sundet, hvor det
 er smallest; thi vi maae vel lægge Mærke til,
 at Oplandet for denne Bane ikke alene er det
 egentlige Danmark, men ogsaa en stor Deel af
 Skaane og det øvrige Sverrig, i hvilken Hen-
 seende det Jernbaneanlæg, som udgaaer fra Stock-
 holm, vil være af en ikke ringe Betydning.
 Det vil være de ærede Medlemmer bekendt,
 at Helsingborg endnu ikke har faaet nogen
 Tilslutning til den svenske Hovedbane, men
 at det Spørgsmaal rimeligvis paa den nu-
 værende svenske Rigsdag vil komme un-
 der Forhandling og til Afgjørelse. Der
 er foreslaaet to Baner, den ene gaaer
 Syd paa til Lund og Malmø og Helsingborg,
 den anden skal gaae fra Helsingborg til Finja
 ved Finja-Søen Nord paa; derved vil den hele
 Egn deromkring, hvis det lykkes Helsingborg at
 give Banen en saadan Retning, blive tilført
 Danmark som et Opland; Helsingborg er stemt
 for en Nordbane, og Private have allerede lovet
 at gjøre meget betydelige Tilskud, om jeg huffer
 ret, er der to Mænd, hvoraf den ene er en
 Brugspatron, den anden Ritmester Tornørhjelm,
 som have tilbudt at tilskyde hver 50,000 Rd.
 til Anlægget. Sagen er endnu svævende, men
 det er indlysende, at det for den svenske Bane
 vil være af Betydning og have meget stor Ind-
 flydelse paa dens Retning, om vi her i Dan-
 mark faae en Bane fra Kjøbenhavn til Hel-
 sington; heraf vil det afhænge, om det skal blive
 til Virkelighed, at vi med Hensyn til vor Jern-
 banetrafik faae et stort Opland i Sverrig. Jeg
 taler slet ikke om Sagens politiske Side, den
 vil jeg aldeles lade ligge udenfor Betragtningen,
 men jeg taler her blot om Sagens materielle
 Side og om det Handelsrøre, som ved en saa-
 dan Banes Anlæg vil blive tilført Hovedstaden.